

Goslač Vitomil

Mlad ribiški učenec je bil in niti svojega čolna ni imel. Svetlolasi Vitomil so mu rekli.

In vendar je bila v nedeljah vselej cela kopica ljudi okoli njega. Kjer je bil Vitomil, tam je bilo življenje, veselje, tam je bil praznik in smeh. In ples! Da, predvsem ples!

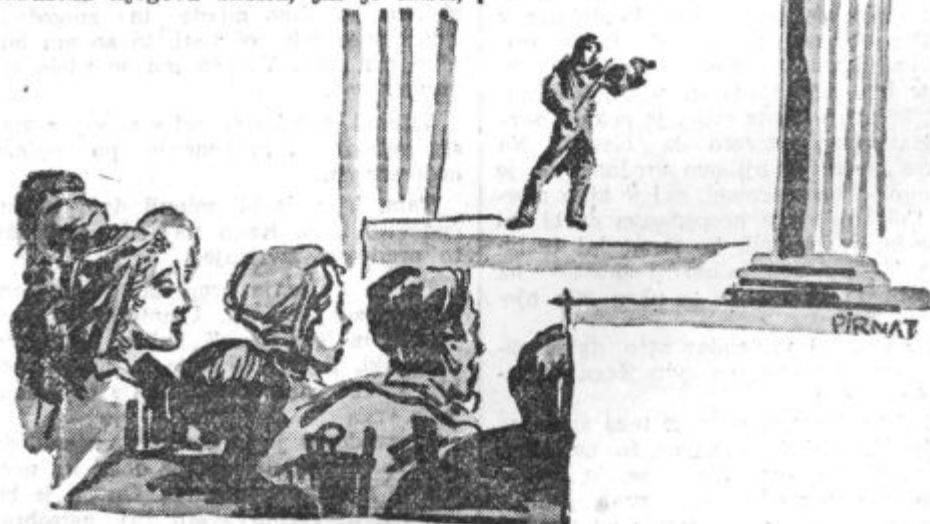
Vitomil je znal zaigrati na svoje gosli šest plesov. Med ropotijo, ki jo je zapustila njegova babica, jih je našel,

vselej najveselejši med veselimi, če se je zbirala okoli njega mladina, ki so ji prinesle njegove gosli srečo.

V dolgi vrsti obrežnih vasi ni bilo bolj priljubljenega človeka.

Toda njegova mladostna razigranost je nekega dne nenadoma izginila.

Na obrežje je prišel mlad slikar, ki

ko je hodil še v šolo. Star mornar, ki je že umrl, ga je učil. Šest plesov ga je naučil — več jih sam ni znal. Valček, poskočno polko in nekaj mornarskih plesov, nerodnih in robotnih, da so se tla pod njimi lomila. Teh plesov ga je naučil in Vitomil jih je igral, brez not, brez misli, ne da bi vedel, kaj je sploh glasba.

In vendar so rekli ljudje, da Vitomil izvrstno igra, da je cel glasbenik. Če je nastavil lok, je zasijalo sonce v srcu in udih gledalcev. In ker je bilo v teh pesmih toliko veselja, so se zdele ljudem še lepše. Vitomil jih je igral zdaj vneto in z ognjem, zdaj z mehko in srcem, kakor mu je prišlo. Saj je bil

je poznal ves daljnji svet in vedel dosti tudi o glasbi.

Čudil se je Vitomilovi igri, da, celo navdušila ga je. Rekel mu je, da je to več kakor navadno cviljenje za ples. Slednji gib loka priča, da mora biti Vitomil nadarjen. Škoda, da nima priložnosti, da bi vsaj enkrat čul pravo, mojstrsko igranje in da ne ve nič o notah in ubranosti, da se z eno besedo ni glasbe učil.

Učenje glasbe? Vitomil se je na ves glas zasmjal. Beseda se mu je zdela otročja, saj mu je pomenila glasba samo kratkočasje in zabavo. Toda ko je začel mladi slikar praviti o čudežnih koncertih, o slavljениh umetnikih, o mo-

gočnih glasbenih delih, ki pretresejo človeka kakor pridige, se je premislil.

Da, tak koncert bi naposled vendarle rad čul, videl bi rad goslača, ki igra pred stotinami in tisoči ljudi in ga vsi samo poslušajo, da na ples še ne mislijo...

Beseda je dala besedo. Vitomilovo nedolžno veselje nad preprostimi igranjem je izginilo. Računal je in premišljal, kako bi naredil, da bi prišel v mesto in tam čul glasbo, ki je res glasba, kakor je rekel mladi slikar.

Sreča se mu je nasmehnila. Med babičino ropotijo je bilo nekaj prastarega kovinskega orodja, ki je bilo slikarju všeč. Rekel je Vitomilu, da ga kupi in da mu da zanj toliko, kolikor bo potreboval, da pojde v mesto.

Vitomilu se je zdelo, da se mu sanja. Brez premišljenja je rekel »da«.

In čez nekaj dni je zvečer sedel v svoji kmečki nedeljski suknji, ves trd od pričakovanja v eni prvih mest velike koncertne dvorane v mestu.

Imenitni ljudje so bili okoli njega, visoki gospodje, lepe gospe in deklice v svetlih oblekah, polne leskečih se dragih kamnov in biserov. Ena izmed njih, ki je bila zelo blede in je imela obrazek, kakor bi bil iz svile, je pokrila svoje zlate lase z mrežo iz biserov. Na prave bisere in njihovo vrednost se je Vitomil dobro razumel, saj je bil z mornarja. Celo na svoje hrepenenje, da bi čul goslača, je pozabil, ko je gledal te bisere. Tudi z nenavadno resnostjo na deklinem obrazu se je ukvarjala njegova misel.

Toda prišel je vendar zato, da bi slišal Dana Karena, naslavnejšega goslača na svetu!

Z drhtečim srcem se je tega spomnil. Tedaj je stal Dan Karen že na odru, vitek, lep in tuj. Videlo se je, kakor bi poznal in gledal samo svoje gosli v dvorani, ki se je kar tresla od ploskanja.

Po ploskanju je nastala tihota kakor v grobu. Vitomilu se je zdelo kakor mehak, zlat solnčni žarek. Nekaj mu je stisnilo srce. Kaj? Prvi zvok iz gosli, ki ga je nenadoma začul.

Zlat, čist, jasen zvok iz gosli!

Sladka groza, mrzla, da je v njej drhtel, je prevzela Vitomila, ko je poslušal mojstra. Da, zdaj je jel razumevati, kaj je glasba, kaj je umetnost.

Zdaj z divjo silo, zdaj s plavajočo lahkoto je igral Dan Karen. Zdaj je šumel gozd, zdaj je pel slavec, zdaj je žuborel potok in se trgal v kapljice, ne, še več je bilo. Goslač je pripovedoval

z lokom same pravljice, ki jih ni mogoče povedati z besedami. To je preprosti ribič dobro čutil. In ker je imel nekaj pojma o igranju, je tudi slutil, koliko šolanja in vaje je bilo treba, da je mogel mojster priklicati iz gosli toliko glasov, tako čistih in mogočnih, in je vendar zvenelo vse nalik čudežnemu igračkanju!

Razumel je navdušenje gledalcev. Saj je bil sam kakor pijan in nekajkrat mu je bilo, da bi planil pokoncu in zbežal iz dvorane, ker je bilo tega bogastva preveč za njegovo srce. Ta misel ga je enkrat skoraj premagala. Takrat, ko je proti koncu koncerta videl, kako je šinil droben nasmešek čez obrazek deklice z biserno mrežo, ki je bila ves čas tako mirna, kakor bi bila iz kamna. Da more biti nasmešek nekaj tako čudežnega, tako ganljivega, ljubkega, dotlejš še slutil ni.

In Vitomil se je vrnil v svojo ribiško vas.

Toda ta vas ni bila več ista, morje ni bilo več tako mlado in mogočno, ljudje niso bili več tisti, ki so mu bili tako pri srcu. Vse se mu je zdelo izpremenjeno.

Vitomil je bil prinesel s seboj iz mesta veliko zlo: hrepenenje po nečem nedosežnem.

Tam, kjer je bil minuli dan, je čul čudovito igro. Kako naj zdaj prenaša to preprosto življenje?

Da je življenje preprosto in robato, je šele zdaj začutil. Umetnik je hotel postati in igrati gosli, kakor jih igrajo umetniki. Toda s to željo se mu je vzečila v srce tudi zavest, da je to nemogoče.

Poizvedoval je in povedali so mu, da je treba za znanje glasbe dosti let učenja in neizmerno denarja. On pa je bil siromašen, vsemu svetu tuj, neizobražen. Kaj je znal? Krmariti čoln, odvijati jadra, metati mreže in jih šivati...

Z grenko žalostjo je moral pokopati upanje, da bi se mu ta želja kdaj izpolnila.

Pokopal jo je: Saj je bil vendar odločen fant!

Nič več ni hotel misliti na nedosežno. Toda kdo zna pregnati žalost? Kdo zna zadušiti hrepenenje? In najhujše je pri takem neumnem hrepenenju, da vzame človeku še to, kar že ima.

Samemu sebi se je zdel Vitomil tepček, kadar so ga prosili tovariši, naj jim zaigra tistih šest plesov. Isti — zmeraj isti! Kako ga je to utrujalo! Niti

sledu ni bilo več o starem veselju, razigranosti.

Vitomil je pobegnil pred tovariši, pred veselimi, plesa željnimi dekleti, pred pesišči, pred vaškim trgom s stariimi lipami, kjer je nekoč tolikrat igral.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Zgodba o deževni kapljici

Kako je bilo poletje vroče! Vsak dan je sonce žarelo, da so ljudje kar stokalili in se potili. Vse veselje do dela so izgubili. Najrajši bi bili ves dan ležali v senci in čakali dežja. Strmeli so v nebo, toda niti oblaka ni bilo na njem.

Drevje je zdihovalo, cvetlice na polju so stokale: »Da bi že deževalo! Saj bomo morale od žeje umreti.«

Rožam, nageljem in lilijam, ki so rasle na vrtu, je šlo bolje, ker so jih dobri ljudje vsak dan zalivali. Cvetice na travniku so bile pa sirote. Nihče se ni zanje zmenil. Tako slabotne so bile, da so pobešale glavice in umirale.

Nekega dne pa je potegnil osvežujoč vetrič čez travnik.

»Ljubi vetrič,« so cvetlice poprosile. »Tj prihajaš prav gotovo naravnost z neba! Vrni se tja in prosí svetega Petra iz vsega srca, naj nam vendar pošlje vsaj malo dežja.«

Vetrič je obljubil, da jim to željo izpolni, potem pa je odletel dalje, ker je moral iti pomagat solnčku sušit perilo, ki je ležalo na travi.

Ko so se drugo jutro cvetice zbudile, so zagledale nekaj, kar jim je dalo novih moči za življenje. Nebo je bilo sivo, čisto sivo. Zdaj so vedele, da bo kmalu deževalo. In vse so bile vesele.

Opoldne, prav takrat ko so se otroci pripodili iz šole, se je začelo. In še kako! Velike, debele kaplje so jele padati z neba. Ko so priletele na tla, so se kar razpočile. Pang, je reklo. In to je donelo, kakor bi padalo z neba tisoče tolarjev na strehe, na ceste, polja in travnike. Pang, pang, pang!

Prav majhna kapljica — nič večja ni bila kakor glavica bucike — se je pomešala med milijone kapelj, ko so padale iz oblakov. Še nikoli ni bila na

zemlji. Prešerno je skočila iz okroglega oblaka kar na glavo.

»Kam se ti pa tako mudi?« jo je vprašala izkušena kaplja. »Saj pridemo vse dovolj zgodaj na delo.«

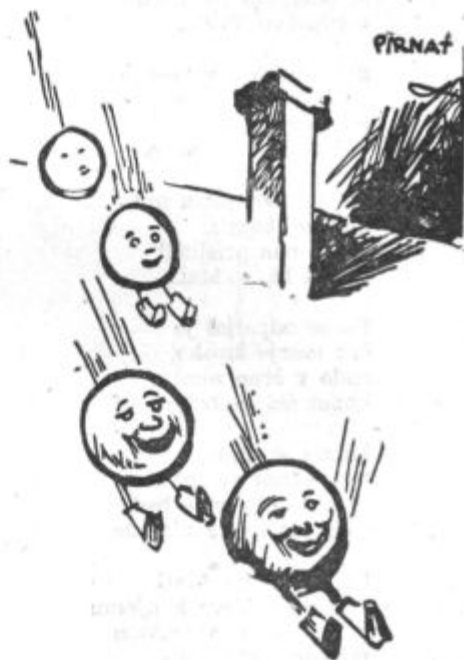
»Na delo?« se je kapljica začudila.

»Nu, seveda.« jo je stara poučila. »Za vse bo dovoli dela. Ene morajo oprati strehe in ceste, da se kar svetijo, druge napolnijo sod za dežnico. Nekatere umijejo listje in cvetice, ki so vse prašne. Dosti je takih, ki padejo v reko, da narase in lahko nosi ladje. Cvetke je treba tudi napojiti. Nekatere se zarijejo v zemljo, da je dovolj vlažna, sicer ne bi mogle pognati iz nje nove rastline.«

Mala kapljica jo je začudeno poslušala:

»Kaj pa je najbolje?«

»Najbolje? Hm.« je odvrnila druga, to je pa težko povedati. Z reko lahko daleč potuješ in vidiš dosti sveta. Po strehi pa se lahko lepo drsaš...«

»Hej, drsanje!« je navdušeno vzdiknila kapljica. »To pa poskusim!« In pognala se je na rdečo streho najbližje hiše.

»Av!« je vzdiknila, ko je priletela nanjo. Streha je bila trda! Toda hitro je pozabila, da se je udarila, in naglo je odbrzela po rdečih opekah. To je bila vožnja! Streha je bila gladka kakor led in vsa mokra od drugih kapljic.

In zmeraj nove so padale nanjo in drsele mimo nje.

Zdajci pa je padla kapljica v žleb, da še vedela ni kako. Preden se je zavedla, je bila že v sodu za dežnico. Kakšna gnječča je bila tam! Sod je bil že poln in — hop! Kapljica je skočila iz njega in zletela na vrt, tam pa jo je zemlja popila — in nikdar več se ni zbudila.

L. M.:

Pravljica o siroti

Šlo je dete v cerkev.
Tam je pokleknilo
pred oltar Device
in tako molilo:

»Cuj me, sveta Mati,
slušaj prošnje moje,
ki polagam jih pred
veličastvo Tvoje.

Šel pred leti v svet je
moj predragi oče
in sedaj vrniti
več domov se noče.

sel je, ker doma mu
bilo ni obstati,
da za nas prislužil
kruha bi, o, Mati.

Pa se odpeljal je
čez morje široko,
rudo v črno zemljo
kopat šel globoko.

Mama je umrla,
le jaz sam ga čakam,
sam ga čakam v bedi,
sam jaz revež plakam.

Daj, o, sveta Mati,
daj, da pridem k njemu
in se spet v njegovem
zveselim objemu.«

In nebeška Mati
je odgovorila:
»Atka je tujina
kruta umorila.

Pod zemljo globoko
hodil je na delo,
delal zadovoljno,
pridno in veselo.

Zrušila se plast je
črnega kamenja,
atka bela smrt je
rešila trpljenja.«

Jokalo je dete,
v joku je zaspalo,
v prsih pa mu srce
biti je nehalo.

Pohitela duša
v rajske je višave,
tja, kjer dom je sreče
in radosti prave.

Tam pomlad je bila
na cvetočem vrti,
vsa prešerna, krasna,
brez gorja in smrti.

V rajskih oblačilih
duše so hodile
po tem božjem vrtu
in Boga molile.

Ze uzrlo dete
majko je, očeta,
šetala sta tudi
blažena in sveta.

In vsi trije skupaj
so se veselili
in vsi trije skupaj
Stvarnika častili.

Danilo Gorinšek:

Avtobus

Tef — tef brez odmora,
da se bliska sred noči,
Bog ve kam iz Maribora
Pavlek — avtobus drvi.
To vrtijo se kolesa
— roki dve in nogi dve,
gre li pot v pekel, v nebes
— avtobus še sam ne vel!
Kakor bes po temni noči,
bunf — v drevo — to res ni prav!
Avtobus solze zdaj toči,
avtobus je v nos krvav.
Tef — tef brez odmora,
kdo pa vozi brez luči
Bog ve kam iz Maribora
če si nos še — cel želi?!

† Srečko Kosovel:

Vrabček zoblje grozdjice

Vrabček zoblje grozdjice —
zoblja ga, le zoblji!
Trta, trtica rdeči,
črna jagoda dehti —
zoblji ga, le zoblji!

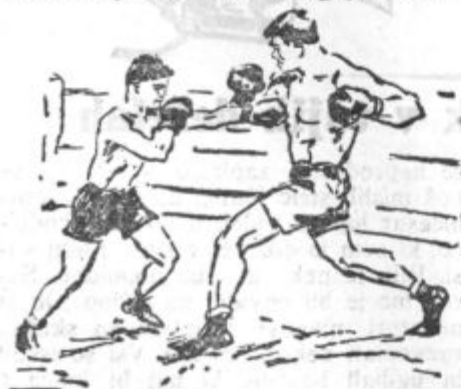
Saj ne prideš vinca pit
ko je v našem hramu,
in ko pólnimo, te ni,
da bi ti postregli.

Hiti, dokler je še čas,
dosti grozdjica bo še
za krčmarja in za nas.

S petnajstimi leti svetovni prvaki

Če slišimo, da si je kdo pridobil mojstrstvo v tej ali oni panogi, se nam zdi že samo po sebi umevno, da mora biti odrasel ali vsaj dosti starejši od nas. Za mojstrstvo se je treba učiti in pripravljati, za to pa je treba časa, kaj ne? Navadno je res tako. Mojstri so starejši, dorasli ljudje. Vendar pa so tudi izjeme. Posebno pri sportu.

Kakšno pozornost je pred petimi leti zbudila vest, da si je prisvojila svetovno mojstrstvo v umetnem drsanju Sonja Henie, ki ji je bilo takrat komaj petnajst let! Zdaj smo že vajeni tudi še bolj čudnih reči! Brali smo, da so na svetu petnajstletni boksači in igralci tenisa, ki so postali prvaki sveta. Toda to niso sami »čudežni otroci«, ki zaslave in potem hitro omagajo. Tudi v

Stribling, ki je bil boksaški mojster že s petnajstim letom

poznejših letih so ostali mojstri. Stribling je bil že deset let eden najboljših boksačev. Začel je s petnajstim letom in gledalci kar svojim očem niso mogli verjeti, ko so gledali, kako je po vseh

pravilih mlatil starejše in močnejše nasprotnike. Pri tem se je čedalje več naučil. Danes ima za seboj že nad 250 bojev, kjer je premagal najboljše boksače. Šele pred nekaj leti ga je položil na tla svetovni mojster Schmeling in odtlej blede njegova zvezda.

Prav tako slavna je mladost teniškega igralca Vincenta Richarda. Tudi on je bil s petnajstimi leti slaven. Tokrat je postal s Tildnom, svojim učiteljem, svetovni prvak pri tekmovanju v dvoje. V sedemnajstem letu je postal tudi eden najboljših moštrov sveta v igri posameznikov. Naposled si je izbral sport za svoj poklic in igra skupaj s Tildnom, ki so mu dali Američani priimek »Veliki«.

In še nekaj drugega, kar skoraj ne bi bili verjeli. Pred nekaj leti je prišla iz Amerike vest, da je dosegla petnajstletna Američanka Helen Madison

Helen Madison je v petnajstem letu popravila celo vrsto svetovnih rekordov v plavanju

svetovni rekord v hitrostnem plavanju za ženske. Vsi so se smejali tej vesti, misleč, da se Američani šalijo, šele kasneje so zvedeli, da je resnica.

Malo dekletce, ki je bilo videti tako neznančno, je bilo v vodi »čudežen otrok«. Plavala je tako lepo in tako hitro, da so izkušeni plavalci in strokovnjaki kar strmeli. Podrla je rekord za rekordom in še danes ni na svetu ženske, ki bi ji bila kos...

Druge panoge sporta, kjer se je posebno uveljavila mladina, je drsanje. O Sonji smo že povedali. Njena najnevarnejša nasprotnica je bila pred tre-

mi leti mala Dunajčanka Hilda Holosky, ki je bila v petnajstem letu.

Največji čudež pa se je zgodil isto leto na Angleškem. Angleška prvakinja je postala dvanajstletna deklica Megan Taylor. Res jo je njen oče Phil

Megan Taylor, ki je bila z dvanajstim leti angleška prvakinja v tenisu

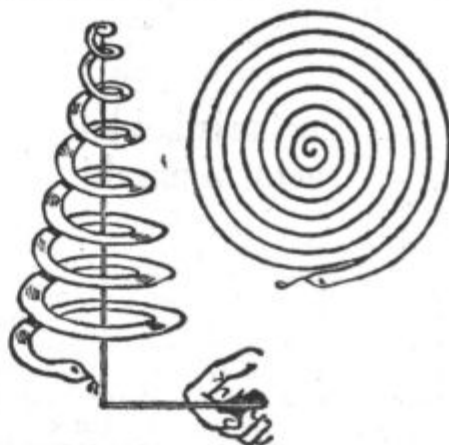
Taylor, eden najslavnejših drsalcev marsičesa naučil, toda če ne bi bila sama tako zelo nadarjena, ves pouk ne bi bil nič zalegel. Takoj za njo pa je prišla neka šele enajstletna(!) tekmovalka.

Če bo šlo tako dalje, bodo morali besedo »čudežni otrok« v sportu kmalu odpraviti, saj postajajo petnajstletni mojstri že nekaj vsakdanjega ...

Živa kača

Iz kosa lepenke izreži krog, kakor ga vidiš na sliki, in nariši nanj prav tako krivuljo. S svinčnikom napravi na koncu oko in prilepi še košček niti

za jezik. Krivuljo razreži. Zdaj potrebuješ le še kos pravokotno zavite žice, ki naj bo tako debela, kakor igla za pletenje, in zamašek. Na to žico natakni kačo. Da ne bo padla z žice, napravi v repu. kjer visi, vdolbino. Če držiš kačo nad toploto, na primer nad svetiljko, se bo jela kača zaradi vročine vrteti. Zamašek je slab prevodnik toplote, zato te ne bo peklo v roko. Če napraviš primeren podstavek, kjer bo

žica lepo navpično stala, ga lahko postaviš na vročo peč in kača se bo neprestano vrtela. Žica mora biti na koncu, kjer visi kača, gladko opiljena, da ne nastane nepotrebno trenje, ki bi kačo pri vrtenju oviralo.

Kaj je videl Najcek v tujih deželah

Najcek pripoveduje stricu Maticu:

»Najvišji poštni urad na svetu je Phari (pokrajina Tibet v Aziji). Ta pošta leži 5000 m nad morsk gladino. Videl sem pa tu še druge zanimivosti. Japonci so, kakor znano, največji umetniki lesnega stavbarstva na svetu. V Nariju, najstarejšem mestu Japonske, stoji nedvomno najstarejša lesena hišica, ki si jo morete misliti. Vsa hišica je zgrajena iz samega lesa in še dandanašnji ne potrebuje nobenih popravil, čeprav ji je zdaj že več ko dvanajst sto let. Japonci zlagajo lesene plošče tako natančno drugo ob drugo, brez vsakega lepila ali kakega drugega pripomočka, da se na primer oma-

re neprodušno zapirajo. — Da pa ne boš mislil, stric Matic, da nisem doma ničesar lepega videl, ti povem zgodbi-co, ki sem jo doživel v svoji rodni vasi. Bilo je neko nedeljo popoldne. Sosed me je bil povabil na južino. On in nekateri njegovi prijatelji so skušali razvozlati neko križanko. Vsi so iskali in ugibali besedo, ki naj bi imela 6 črk, pomen pa tisti kakor »dobrota«. V kotu sobe je sedel Janezek in se igral s kužkom. Zdajci pa se oglasi in vikne omizju: »Moj Bog, kaj vam je neki treba toliko ugibati. Ta beseda ne more biti nobena druga kakor m a m i c a l' S tem je povedal Janezek nekaj tako lepega, in mi bo ostal ta dogodek zmemor v spominu.«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Ljubi stric Matic! To pot si nas »Jutrovčke« vprašal, kaj nam je všeč v »Mladem Jutru« in kaj ne? Odkritosrčno ti povem, vse v »Mladem Jutru« mi je zelo všeč. Posebno pa mi ugajajo naslovnne povesti, kakor »Leteča puščica«, »Vasko in palčki« itd. Najrajše imam povesti iz zgodovine Jugoslovenov, iz bojov s Turki, o dalmatinskih mornarjih itd. Zelo rada rešujem tudi uganke, ki jih pa ne morem vedno pravilno rešiti. Dozdaj sem zelo rada čitala »Mlado Jutro«. Upam, da ga bom tudi v bodoče in da se ga bom vsako nedeljo razveselila.

Slavica Pogačar, uč. II. c. razreda, Kranj, Predtrg 49.

Na Vaše vabilo se tudi jaz enkrat udeležim novega natečaja »Mladega Jutra«. Torej naj vam izrazim svoje misli in želje. Meni bi najbolj ugajale indijanske povesti, pa tudi pustolovnih zgodb ne zametujem, ni mi pa dosti za sanjave pravljice, ker nimajo nobenega pravega konca. Tudi so mi všeč razne pesmice in križanke. Posebno mi ugaja stolpec »Tega še ne veste«. Vestno delam po njem in posnemam. A zdaj naj končam. Pozdravlja Vas

Zlatko Božjak, uč. V. razr. ljud. šole, Gradec 47, pošta Litija.

Tudi jaz se oglašam v novem natečaju, čeprav hodim šele v 2. razred osnovne šole. Vsak teden komaj pričakujem nedelje, ki mi prinese novo številko »Mladega Jutra«. Najbolj so mi ugajale povesti: »Johnie in mačke«, »Punčkinne prigode« in »Vasko in palčki«. Povesti naj bodo še naprej različne, zakaj rad čitam pravljice in indijanske povesti, pa tudi pustolovne zgodbe. Najrajši pa čitam živalske zgodbe.

Zoran Jerin, uč. II. razr. osnovne šole v Celju.

V zadnji številki »Mladega Jutra« razpisujete nov natečaj. Tudi moja želja je tekmovati. Zdajšnja tekma ni težka, samo želje so velike. Želel bi, da bi list tako uredili: 1. najprej kakšno pustolovno zgodbo, toda kratko in jedrnat; 2. pesmi naj bi izostale in na njih

hovo mesto naj bi prišle sanjave pravljice; 3. novosti (s slikami) iz vsega sveta naj se objavljajo, posebno iz tehnike; 4. tudi nasveti za zdravje otrok bi me razveselili. Zelo všeč so mi sestavki Manice. Ob koncu lista naj bodo rebusi, križanke in nasveti za ročna dela. Tako si jaz želim. S pozdravom, Vaš

Boris Deržaj, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani.

Najprej moram ugotoviti, da mi je »Mlado Jutro« zelo všeč. Posebno rad čitam vodilne povesti. Želel bi, da bi bile vodilne povesti pustolovne in opisovale kake boje. Tudi druge povesti so zanimive, a škoda, zelo kratke. Toda glavno je, da je povest zanimiva. V splošnem sem pa z »Mladim Jutrom« zelo zadovoljen, tako da je najboljše, da ostane tako karkšno je. Mislim, da so tudi drugi Jutrovčki z »Mladim Jutrom« zadovoljni.

Nikolaj Koritnik, uč. III. c. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

»Mlado Jutro« mi je drugače zelo všeč, zakaj povestice so zelo lepe in uganke zanimive. Lahko opustite kvadrate, zato pa naj bi bilo več križank. Kot vodilne povesti bi rad sanjave pravljice. Novega ni treba nič, saj je »Mlado Jutro« dovolj lepo.

Bogdan Zega, uč. III. razr. v Škofji Loki.

Najrajši čitam »Mlado Jutro«, »Vasko in palčki« in podobne povesti. Najprej prečitam, kaj pišejo Jutrovčki. List naj ostane tak kakršen je.

Ana Večaj, uč. IV. razr., Čačak, Srbija.

Danilo Gorinšek:

Otroci štejejo

Ena, ena, ena,
mačka ulovljena,
dve, dve, dve,
miška jo pojé,
tri, tri, tri,
muha miško zapodí,
štirje, štirje, štirje,
kdor tej pesmici ne verje,
pet, pet, pet,
pa naj sam gre dalje štet!

Sále za mále

Učitelj: »Kam spada pes?«

Hihec: »K sesalcem.«

Učitelj: »Prav! In kam spada po-
strv?«

Hihec: »H krompirju in solati!«

★

Janezek sloni ob oknu in gleda v
nebo. Mamica ga vpraša: »Janezek, kaj
po iščeš na nebu?«

»Oh, ves čas že premišlujem, kate-
ra zvezda se imenuje filmska zvezda?«

★

Učitelj razlaga v šoli, da se vrti zem-
lja okoli solnca. Tedaj vstane Janezek
in pravi:

»Okoli česa se pa vrti zemlja potem,
ko solnce zaide?«

★

»Gospod sprevodnik, ali lahko še
ujamem vlak, ki vozi v Ljubljano!«

»To je na tem, kako hitro tečete. Vlak
je pred tremi minutami odpeljal s po-
staje!«

Kvadrat II

1		2	3	4
		S	T	A
2				
	S	T	O	L
3				
	T	O	N	A
4				
	A	L	A	H

Navpično in vodoravno:

1. del obraza, 2. —, 1000 kg, 4. mohame-
danski bog.

Rešitev kvadrata I.

1.—, 2. trta, 3. Oton, 4. Janí.

Križanka »Kotel«

Vodoravno: 1. posoda, 6. spremljeval-
ka človeškega življenja, 7. cvetlica. 8.
industrijska rastlina.

Navpično: 1. oseba pri nekaterih za-
kramentih, 2. domača žival, 3. padavi-
na, 4. števnik, 5. koža.

Zlogovnica

Iz naslednjih 10 zlogov:

ap-ček-da-dar-nar-nav-re-sa-sel-telj je
sestaviti 5 besed pomena: 1. zvonček, 2.
delavec, 3. planinsko cvetje, 4. domača
žival, 5. južni sad. Prve in poslednje
črke od zgoraj navzdol dajo naziv za
skupino ljudi in njih vladarja.

Kvadrati

8	predlog
7	središče gibanja
6	konica
5	cerkvena zapoved
4	mlin
3	začetek službovanja
2	višina razvoja
1	odtis stopala

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede, v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu, in ena črka več.

Dopolnjevalka

I
—las
—oba
—tok
—rak
—rob

Vstavi namesto črtic črke, da
dobiš besede drugega pomena,
od I—II pa ime sadja.

II